

Vitéz Ferenc

Szokolczay Lajosnak

– *könyvekről, költőkről*

(tenger és diólevél)

arról, hogy merre mennél,
sokféle tervet szövögetsz,
másokkal megbeszéled,
ragaszkodsz elveidhez és
emlékeidhez, melyek abba
is beleszólnak, hogy merre
menj. hogy egy diólevélnek
milyen sors jut a tengeren,
s vajon Bartók mit kezdene
a te „*egyetlen*” világgoddal;
és te mire jutnál, ha Bartók
modelljét követve szeretnéd
megérteni a szentek általad
újrágondolt életrajzát, s föl-
fedezni benne: ember ki és
hogyan maradhatott... – de
arról, hogy mi bánt, mi fáj,
nem mersz beszélni senkinek.
mert Petőfitől Juhász Ferencig
diólevélbe sodrott bánatod majd
a mélybe húzza egy ismeretlen
tenger (és az ég), mellyel Nagy
László is szemben állt...

(„éneklő ország”)

Illyés, Csoóri és Kodály.
bármerre futva is maradvá
itthon. elmerengeni egy
messzi égen. megpihenni
egy érthetetlen titkon.

„éneklő országban” lenni
csőrén fölsebezve bánatos
madár. lenni a halál. lenni
élet... – Kosztolányi erre
mondaná, hogy vágya most
a gőzölő szenvedés fölött
inhalál, de itt kell maradni.

énekelni kell. dalolni – és
a dalban csak fölőni tud
az ember. s míg énekel,
nem képes más előtt, csak
az Istennek meghajolni...

(„...fekete rózsá”)

sötét kendők alatt.
csillag-sebek fölött.
a semmi homlokán
feketék a szirmok.

a „bajvivó” látnok és
szenvedő Isten-írnok
körbenézett az „anya-
kert” falán. s látta, hogy
milyen magasra nőtt
már az égi birtok.

sötét kendők fölött.
csillag-sebek alatt.
a szárnya-tört madár
az égbe költözött.

(a „cselekvő” puszta)

„nekünk ilyen
sors adatott” –
s nekünk már nem
árthat semmi.
sípólunk mindenhová.
a négy égtáj felé.
s még az ég fölé is.
nekünk már csak
önmagunkat kell
megkeresni.
a pusztába életet
lehelni. vissza-
nézni, előre menni.
a gyökérsóhajokból
kinőtt szárnyak suhogó
vágóját énekelni.

s észrevenni, hogy
ki szegődik mellénk
hangosan, de lustán...
sípjaink dallamára
kell táncolni e pusztán.

(„élő holt”)

(...)
semmi. soha és senki.
és nincsen máshol.

(...)
daru könyörög.
belenéz a világba.
aztán elrepül.

(...)
már majdnem mindegyik
angyal szárnya eltörött.
ki fog majd átvezetni
a bús egek fölött?

(...)
élő vagy holt. anyag
és a „foghatatlan”.
vonalkódok az égen.
a tövises szomjúság –
az elolthatatlan.

(...)
hol terem a szépség?
a közeledésben vagy
a távolodásban?
miért van ugyanannyi
éhség a kárhozatban
és a csodában?

(...)
jelek. a víz és a föld.
sámánok. subás lelkek.
szellemmé váló hangulat.
élő halottak. zöld
árnyékok és mozdulat-
töredékek. szenvedések.
vágjak és fegyelmek.

(...)
biztonságosnak hitt
párhuzamos egyen-
súlyok – mégis lassan
elhajózó vonalak.
a végtelenből kivágva
én megmaradnék: egy
viszonylatok közt élni
tanuló kis szakasz.

Kedves Lajos...

Kedves Lajos, én mindent csak köszönni tudok – és köszönni fogok akkor is, ha még időnek előtte elbukok valami észrevétlen, de sok kis alattomos, fenyegetést hordozó puha göröngyben. S nálam tán jobban is tudod, hiszen láttál szebbeket, vagy csúfabb és féltő lomhaságokat, hogy egy göröngy belsejében ugyanaz a könny van, mint egy pizsoktól sírni kezdő, kagyló érlelte gyöngyben. Kedves Lajos, kérlek, hogy nem feledkezz meg rólam, se büszke nyárban, se varjak cifrázta tiszta-színű hóban, ha együtt kell égned valakivel a „szeretés” miatt egy Jézus vérével felfűtött kohóban!